

Arrest

nr. 133 141 van 13 november 2014
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P-J STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2009 dient de tweede verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielaanvraag werd afgesloten met het arrest nr. 50 196 van 26 oktober 2010 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de tweede verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 21 september 2009 dient de tweede verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 7 juli 2010.

Op 6 oktober 2011 dient de eerste verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 75 930 van 28 februari 2012 bevestigt de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal en weigert hij aan de eerste verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 februari 2012 dienen de beide verzoekers samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 22 mei 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.02.2012 werd ingediend door (aangevuld op 21.06.2012, 10.09.2012, 13.02.2013, 05.07.2013) :

T(...), M(...)

[...]

en echtgenote:

G(...), A(...)

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat er in hoofde van betrokkenen sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten; dat deze integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben; zich kost noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Nederlandse eigen te maken door het volgen van cursussen (zie attest van inschrijving, inschrijvingsfiche, deelcertificaten, certificaten); momenteel zowel over een actieve als passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, een inburgeringscursus volgden (zie attest van aanmelding, attest van inburgering, attest cursus maatschappelijke oriëntatie); enorm veel aan de maatschappij zouden geven zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn; energetisch en sociaal medelevend zouden zijn; zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen; op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op

economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven; hun centrum van belangen in België zou liggen; hun leven opnieuw zouden opgebouwd hebben en zouden structuur gegeven hebben, dat mevrouw deelgenomen heeft aan een cursus dactylo, een basiscursus Word en Excel, een cursus Facebook (zie certificaten) en getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Mevrouw G(...) A(...) kwam België binnen op 15 juni 2009 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 oktober 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 4 maand 11 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De heer T(...) M(...) kwam volgens zijn verklaringen in België aan op 02 oktober 2011 en diende op 06 oktober 2011 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedure - namelijk 4 maand 22 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester S(...) haalt aan dat mevrouw in het bezit is van een Attest van Immatriculatie op basis van haar medische procedure. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat de aanvraag 9ter die zij indiende op 21 september 2009 ontvankelijk werd bevonden op 07 juli 2010. De aanvraag werd echter op 09 april 2013 ongegrond verklaard. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: betrokkenen tonen niet aan dat zij andere legaal in België verblijvende familieleden hebben. Indien zij die toch zouden hebben, wijzen we erop dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties zou betekenen maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Meester S(...) haalt aan dat het voor verzoekers onwenselijk is om in dit stadium van hun integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland aangezien dit voor hen werkelijk een trauma zou betekenen. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat een terugkeer naar het land van oorsprong een werkelijk trauma zou betekenen, gerechtvaardigd zou worden. De loutere vermelding dat dit voor betrokkenen een trauma zou betekenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. "

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. De eerste verzoeker en de tweede verzoekster hebben op resp. 19 en 20 juni 2014 twee afzonderlijke doch wat de grieven betreft identieke verzoekschriften ingediend die betrekking hebben op de thans bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij hun gezamenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het derhalve aangewezen deze twee beroepen samen te behandelen en te berechten (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356; RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

De zaken met nrs. 154 833 en 154 836 worden derhalve gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpen de verzoekers op identieke wijze op:

*“Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet
Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)
Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

De verzoekers betogen op identieke wijze als volgt:

“II.1.1. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen)

II.1.2. De verwerende partij stelt dat de elementen tot integratie van verzoekende part(ij) niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet vanuit het land van herkomst kan ingediend worden.

Verwerende partij motiveert als volgt:

‘De elementen van integratie namelijk dat er in hoofde van betrokkenen sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten; dat deze integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben; zich kost noch moeite gespaard zouden hebben om zich de Nederlandse eigen te maken door het volgen van cursussen (zie attest van inschrijving, inschrijvingsfiche, deelcertificaten, certificaten); momenteel zowel over een actieve als passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken; een inburgeringscursus volgden (zie attest van aanmelding, attest van inburgering, attest cursus maatschappelijke oriëntatie); enorm veel aan de maatschappij zouden geven zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn; energetisch en sociaal medelevend zouden zijn; zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben die hen zouden willen helpen en steunen; op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van de taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven; hun centrum van belangen in België zou liggen; hun leven opnieuw zouden opgebouwd hebben en zouden structuur gegeven hebben; dat mevrouw deelgenomen heeft aan een cursus dactylo, een basiscursus Word en Excel, een cursus Facebook (zie certificaten) en getuigenverklaringen voorleggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december2009, nr. 198,769).’

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd aan welke elementen de buitengewone omstandigheden moeten voldoen.

De verzoekende partij begrijpt de stelling van verwerende partij ‘dat de elementen qua integratie in deze niet behandeld worden’ dan ook niet, voor deze stelling bestaat immers geen enkele wettelijke basis.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.3. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Een verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor hun integratie.

II.1.4. Zoals hierboven omschreven, moet de thans bestreden beslissing feitelijk EN rechterlijk te begrijpen zijn.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!”

3.2. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekers in de titel van het enige middel de schending opwerpen van het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat zij in hun respectievelijke verzoekschriften bij de

uiteenzetting van het enig middel nergens verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, zou schenden. Het betoog van de verzoekers kan enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan ze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, gesteld dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag tot machtiging van verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op elk van de door de verzoekers in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekers tonen met hun uiteenzetting bijgevolg geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekers met hun betoog aangeven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde omtrent de in hun aanvraag ingeroepen elementen van integratie. Een dergelijke kritiek betreft niet de formele motivering van de bestreden beslissing, doch de materiële motiveringsplicht en zulks in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het enige middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, dit is de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen worden.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Met de bestreden beslissing wordt geantwoord op de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

3.5. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het aanvragen van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad merkt op dat de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden geen specifieke criteria bepaald die regelen in welke gevallen een dergelijke verblijfsaanvraag al dan niet ontvankelijk kan of moet worden beschouwd. De invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt door de wetgever aan de beoordeling van de bevoegde staatssecretaris overgelaten en in beroep kan de Raad op deze beoordeling slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefenen.

De aanvrager van zijn kant heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

3.6. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk, nu de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad herhaalt dat de appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden in de eerste plaats een zaak van de overheid is. De Raad kan enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

De verzoeker stellen in wezen dat er geen wettelijke basis bestaat om te oordelen dat de elementen van integratie niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden behandeld. Volgens de verzoekers fungeren de elementen van integratie juist als buitengewone omstandigheid omdat zij zo goed zijn geïntegreerd in de samenleving dat het voor hen thans onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst.

De Raad kan de verzoekers bijtreden waar zij stellen dat nergens in de vreemdelingenwet, en dus ook niet in artikel 9bis, wettelijk wordt vastgelegd welke elementen behoren tot de ontvankelijkheidsfase en welke tot de gegrondheidsfase. Echter komt uit de bestreden beslissing duidelijk naar voor dat de ingeroepen elementen van integratie door de gemachtigde niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, terwijl in de eerste overweging van de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet bij de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op de plaats van oponthoud in het buitenland kan worden ingediend.

De stelling van de gemachtigde dat de ingeroepen integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan weerhouden worden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar overigens in de bestreden beslissing wordt verwezen. De Raad van State oordeelt immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is nu de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van de verzoekers niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817). Pas indien de gemachtigde van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in België in te dienen, dient hij over te gaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van het verblijf en de graad van integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

De verzoekers beperken er zich in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde “leven”. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het *in casu* alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen zij geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van oordeel is dat de elementen met betrekking tot de integratie van de aanvragers geen buitengewone omstandigheden uitmaken die met zich zouden brengen dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure. De Raad vast dat de verzoekers met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van het bevoegde bestuur. Het loutere feit dat de verzoekers de mening zijn toegedaan dat de door hen aangehaalde elementen van integratie als buitengewone omstandigheden in aanmerking dienen genomen te worden, volstaat niet om te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen. Waar de verzoekers stellen dat een eventuele verwijdering nefast zou zijn voor hun integratie, wijst de Raad er op dat zij daarmee nog niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet, aantonen.

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met deze bepaling.

Het betoog van de verzoekers laat niet evenmin te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.7. Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE